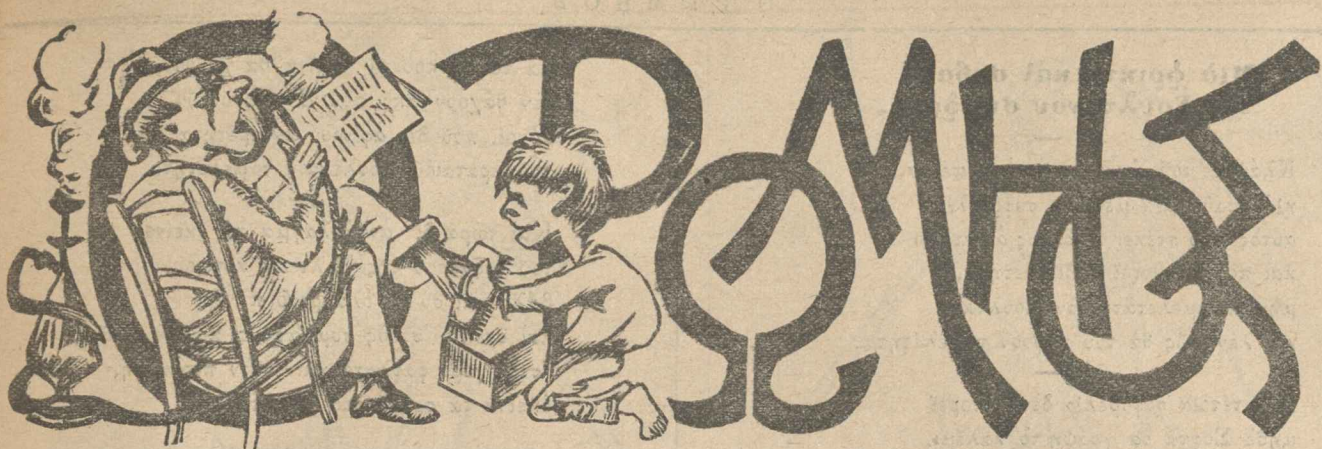

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς ἄς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αὶ Ἀθήναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τῶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου πρώτη,
μέσα κι' ἔξω κρότοι.

Πενῆντα πέντε καὶ πεντακόσα
κι' ἡ Κορδονάρα φρενητιῶσα.

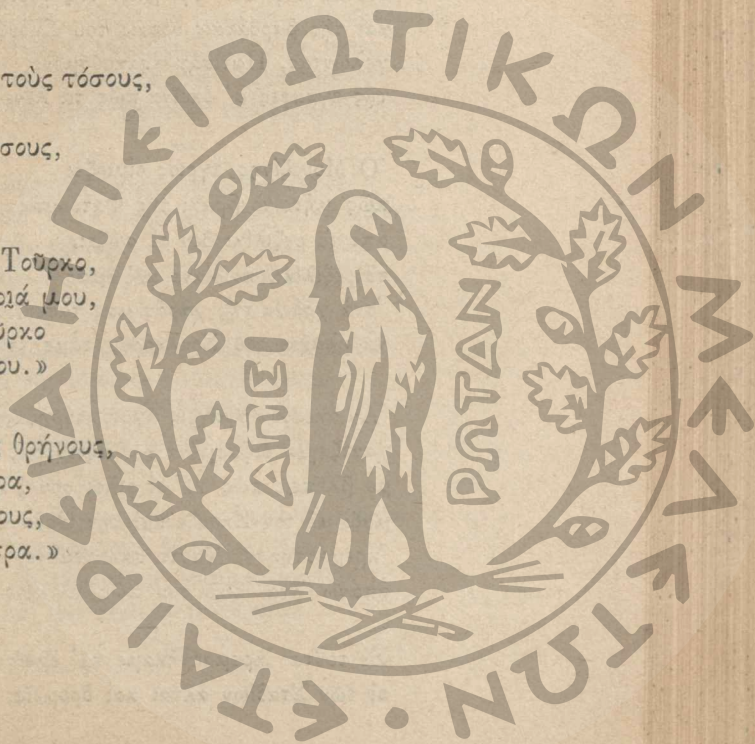
**Μιά κόρη καὶ μιὰ μάννα,
λερὴ δὴν Ἀτσιγγάνα.**

Ἵτῇ μάννα τὴν ἐλεύθερη φωνάζ' ἡ κόρη σκλάβα :
«γιὰ κύτταξε τῆς κόρης σου τάθάνατα βουνά,
γροίκα βοή παλληκαριῶν, γιὰ ὅδες φωτιαῖς καὶ λάβα,
ἐγὼ ζητῶ μὲ τὸ σπαθὶ καὶ σὺ μὲ τεμενᾶ.

»Μές ὅτῃς σφαγῆς τὸ βογγητό, ὅτους χαλασμοὺς τοὺς τόσους,
ὀλίγα βόλια στείλε μου παρηγοριά νὰ βρῶ,
δέν θέλω τὴν βοήθεια σου, δέν θέλω Φραγκο-Ρώσους,
ὅλοι φονιάδες ἔγιναν καὶ Τοῦρκοι μὲ σταυρό.

»Μάννα, ποὺ σκύβεις ὅτὸν φονιά, ὅτὸν ἄτιμο τὸν Τοῦρκο,
γύρνα καὶ ὅδες τὰ σπήτια μου, τὰ κάστρα, τὰ χωριά μου,
μάννα μου, παραχώθηκες ὅτῃς ἁευθεριᾶς τὸν βοῦρκο
καὶ περγελᾶς τὴν παρθενιά καὶ τὴν παλληκαριά μου.»

Κι' ἡ μάννα στέκει καὶ γελᾷ ὅτῃς κόρης τῆς τοὺς θρήνοις,
γελῶντας βλέπει τὴ σφαγὴ καὶ τὰ καυμένα κάστρα,
κι' ἡ κόρη σκούζει τρεῖς φοραῖς «ἀνάθεμα σ' ἐκείνους,
ποὺ τῆς τιμῆς σου σ' ἔκαναν πομπὴ καὶ περγελάστρα.»

Μιά φοικτή και σοβαρά του Σουλτάνου συμφορά.

Κλάψετε του Σουλτάνου τα κοπέλια,
κι' έπαθε μιὰ μεγάλη συμφορέλια
αυτός που στέκει σ' όλους άποπάνω
και που διευθετεί τάδευσθήτητα,
μήν κακομελειτάτε τον Σουλτάνο
και λέν πως θα του κόψουν τάμελέτητα.

Μιά τέτοια συμφορέλια δεν 'μπορεί
μηδὲ Σοφτά να γράψη τὸ καλέμι,
ὁ κόσμος ὅλος χάσκει κι' άπορεί
κι' ὅλο μαλλοτραβεζιέται τὸ χαρέμι,
και μέσα 'στο Σεράγι σου, καυμένε,
μοιρολογούν εκείνα πως τὰ λένε.

Τί ξαφνικό μεγάλο του συνέθη
μέσα σὲ τόσους κλύδωνας και σάλους,
κι' ὁ τρομερὸς Καλίφης κινδυνεύει
Κισλάραγας να γίνη σάν τούς ἄλλους,
ν' αφήση τὰ χαρέμια τὰπαράιτητα,
και ν' άπομείνη δίχως άμελέτητα ;

Σκούζουν 'στους μιναρέδες των τζαμιών
τήν συμφορά του πάσχοντος Καλίφη,
και καθεμιὰ Χανούμ των Χαρεμιών
και καθεμιὰ Σουλτάνα του και νύφη
του λέει «Πατισάχ δυστυχισμένε,
θα σου κοποῦν εκείνα πως τὰ λένε.»

'Αλλοίμονο !... τί κόσμος θρηνηδεῖ...
μήτ' ένα δεν θα βγάλης πιά παιδί,
και θα γλυτώσ' ἡ πλάσις του ντουνιά
ἀπὸ καινούριο Κούρδο και φονιά,
κι' ὅλα τὰ μεγαλεῖα σου παραίτει τα
σάν σου κοποῦν εκείνα τάμελέτητα.

Τί συμφορὰς σ' ἐπλάκωσαν ἡμέραις !
κι' οἱ δούλοι θα σὲ πέρνουν 'στὸ μεζέ,
ἐσένα, που των Φράγκων τῆς φοβέραις
και τῆς βαρβάταις νόταις του Σκουζέ
γελῶντας, Πατισάχ ἐξαικουσμένε,
τῆς ἔγραφες σ' εκείνα πως τὰ λένε.

Ὁ Μουεζίνης ἄγιος οἰμώζει
πως μήτε τὸ βακί τῆς Φατουμάς
ἀπὸ τὸ ρεζιλίκι δεν σὲ σώζει,
τὸ ρεζιλίκι, πούκανε κι' ἐμᾶς
τὸ χρόνιο τῆς χαρᾶς μας τὰσεκλέτιτα
να κλαίμε του Σουλτάνου τάμελέτητα.

Ἄν άκονοῦν σφαγεῖς ἄγριομύρηδες
χαντζάρια διψασμένα κι' αἰμοβόρα,
μὰ βλέπεις πως κι' οἱ φίλοι σου Γκλαούρηδες
μαζί με τον Σκουζέ και τὴν Θεόδωρα
'κρεμάστηκαν, Χαμίτ σακατεμένε,
ἀπάνω 'στὰ 'δικά σου πως τὰ λένε.

Σὲ τοῦτα 'κρεμαστήκαμε κι' ἐμεῖς
οἱ των Σταδίων ἄλται και δρομεῖς,

μὰ τώρα, που κι' ἐκεῖνα θα χαθοῦν,
δεν θαχουν ἀπὸ που να τσακωθοῦν
αυτοί, που δεν αφήνουν άχαιρέτητα
του κραταιοῦ Σουλτάνου τάμελέτητα.

Και τώρα δι' ἀντάλλαγμα κι' ἐκείνου
του δοξαστοῦ τῆς Ἄλτεως κοτίνου,
βάλε και σὺ σ' ὀλόχρυσο πανέρι
και στείλε 'στους συμμάχους, που σὲ κλαῖνε,
'στὸν γέρο φαφλατᾶ και 'στὸν παγκιέρη,
ἐκεῖνα τὰ σεπτὰ σου πως τὰ λένε.

Τὸ ταξειδι τῆς Κορώνας, τῆς ἀγαπητῆς κοκκώνας.

Λέν πως φεύγει, νάτος νάτος
ὁ γλεντζῆς ὁ Κορωνάτος.
Σοῦρτα φέρτα 'στὸ Παλάτι, ξεσκονίζονται χαλιά,
ἀνθρακεῦ ἡ Σφακτηρία γιὰ ταξειδι Βασιληᾶ,
και μουγγρίζει κάθε κύμα 'ματωμένο 'στὸ γιᾶλό :
«κατευόδιο του καλό.»

Λέν πως φεύγει, νάτος νάτος
ὁ γλεντζῆς ὁ Κορωνάτος.
Δεν 'μπορεῖ ν' άκούη θρήνους κι' ὀδυμούς ἀπὸ κοντὰ
και με θρήνους ν' άπαντᾷ...
δεν 'μπορεῖ νὰ βλέπη μάτι δακρυσμένο και θολό...
κατευόδιο του καλό.

Τοῦ ραγίζουν τὴν καρδιά
τὰ πεντάρφανα παιδιᾶ,
τόσαις λύπαις ξαφνικαῖς
και γυναῖκες Κρητικαῖς...
εἶν' εὐαίσθητος πολὺ...
ῶρα του λοιπὸν καλή.

Πάει μακριὰ 'στὰ ξένα γιὰ νὰ κλάψη τούς σφαγμένους
και τὸ κάψιμο του γένους.
Κι' ἂν ἐδῶ μαζί μας μείνη, τί 'μπορεῖ μ' αὐτὸ νὰ κάη;
μᾶς αφήνει τὸν Μινίστρο, τὸν νταῖ τὸν Δεληγιάννη,
με τῆς νόταις νὰ τρελλάνουν του Καλίφη τὸ μβαλό...
κατευόδιο του καλό.

Θέλει δὰ κι' ὁ Κορωνάτος τὸ σπαθί του νὰ γυμνώση
και σπαθιαῖς γεραῖς νὰ δώση,
μὰ του βάζουν ξένα χέρια τὸ σπαθί του 'στὸ φικάρι
και πηγαίνει νὰ φρεσκάρη...
τί νὰ γίνη σάν δεν θέλουν τῆς Εὐρώπης τὰ σκυλιά...
κατευόδιο, Βασιληᾶ.

Λέν πως φεύγει, και βροντᾷ με φωτιαῖς ὁ Ψηλορείτης
κι' ένα σύννεφο καπνοῦ μέσ' ἀπ' τὸ νησί τῆς Κρήτης
τριγυρίζει τὸ καράβι του μεγάλου ταξειδιώτη...
κατευόδιο, πατριώτη.

Λέν πως φεύγει, κι' ἀπ' ὀπίσω μαῦρα πλῆθη γυναικῶν
με τὸ χρώμα του θανάτου σέρνουν ξέπλεκα μαλλιά,
και κοράκια που 'χορτάσαν ἀπὸ σάρκαις Κρητικῶν,
κρῶζουν δίπλα 'στὸ καράβι, «κατευόδιο, Βασιληᾶ.»

Κορδονόπασδας Ἄλῆς κι' ὁ Σκουζῆς ὁ παραλῆς.

Ἄλ.—Θόδωρος εἶμαι δυνατὸς και Θεόδωρὲ με λένε,
Μινίστρο δοξασμένε,
ἀλλ' ὅμως λέγομαι κι' Ἄλῆς αὐτοῦ του κούφιου κόσμου,
και σὺ Ταχέρ, ἀκόλουθος, πιστὸς γραμματικὸς μου.
Γιὰ κύτταξε τὰ μάτια μου... σπιθοβολοῦν, Ἄλέκο...
αἶμα Κρητῶν ἄς τρέξη...
στεφάνια γιὰ τὴν γκιάδα μου 'κουράστηκα νὰ πλέκω
ἀπὸ τὸ γδονταεῖξη.

Σκ.—Τοὺς ἄθλους σου, Βεζύρη μου, ποῖος μπουνταλᾶς δεν
Μινίστρο σὺ ξεφούρνισες κι' ἐμένα τὸν παγκιέρη. [Ξέρει;
Ἄλ.—Ἄφεριμ, Τζοχαντάρη μου, νὰ κάνης ὅ,τι θέλεις
και νόταις εἰς τὸν Πατισάχ ἀδιάκοπα νὰ στέλλης,
κι' ὅσο πηγαίνουν πρὸ πολλοῖς εἰς τὸν Καλίφη νόταις
τόσο θα στέλλη πρὸ πολλοῦς 'στὴν Κρήτη στρατιώταις,
και τόσοι εὐκολώτερα ρουθοῦνι δεν θα μείνη
'στῆς Κρήτης τὸ καμίνι,

κι' ὁ Κόρδονος θ' ἀντιπαλῇ 'στὴν νέκρα τῆς ἐρήμου...
Σκ.—Δεν ξέρεις πως 'λυπήθηκα, Βεζύρη Θεόδωρὲ μου,
σάν άκουσα 'στῆς Βουκολιαῖς
πως 'νίκησαν οἱ Κρητικοί,
κι' ἐμπήκα πάλι σὲ δουλειαῖς
κι' ἐπηλαλοῦσα 'δῶ κι' ἐκεῖ.

Ἄλ.—Κι' ἐγὼ, Μινίστρο μου Ταχέρ, ἐγίνην' ἄνω κάτω
με τοῦτο τὸ μαντάτο.
'Αλλοίμονο και γρις ἄλοι !
και μιὰ των νίκη, παραλῆ,
εἶναι μεγάλη προσβολή
γιὰ τῆς Κορδῶνας τὸν Ἄλῆ.

Δεν πρέπει ξεφωνήματα πολλῶν νὰ σὲ ξεπιπάζουν,
ἀπὸ 'ψηλὴ πολιτικὴ κουκουτσί δεν σκαμπάζουν...
μόνον ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἄλῆ νὰ κάνης μιὰ μετάνοια
και μὴν άκούς τούς παλαβούς και τὰ τσιμποῦκ-ὀγλάνια.

Σκ.—Ἄκους νὰ πάρουν Τούρκικα κανόνια και τουρέκια
και νὰ μὴ σκύψουν τούς λαιμούς 'στὼν Κούρδων τὰ πελέκια;
Ἄλ.—Ὅποια λύσσα και θυμὸς 'στὸ στήθος μου κοχλάζει...
ἀνδραγαθιαῖς των Κρητῶν κανεῖς μήν ἀλαλάζει.
Βάλτε φωτιά 'στοῦ Μίνωος τὴν ἄπιστη πατρίδα,
βουλώσετε τὰ στόματα του κόσμου του ζευέκη,
και σὺ, Μινίστρο, πρόσχε, τὰ μάτια σου γαρίδα
νὰ μὴ σταλῇ 'στους Κρητικούς μηδὲ μισὸ φυσέκι.

Τᾶλογο τᾶλογο φέρτε νὰ φύγω,
ἡ Κρήτη 'χήμεξε και μᾶς πλακώνει...
νὰ ! γυναῖκόπαιδα Κρητῶν ἔκνοιγω
γυμνά και χίτρινα σάν τὸ λεμόνι.

Γιὰ 'δὲς, Μινίστρο μου, τί μᾶς προσμένει
και στείλε 'γρήγορα και τρίτη νότα...
τρέχουν ὀπίσω μου σάν λυσσασμένοι
κι' ὅλοι μὲς σέρνουνε τὴν ρεδιγκότα.

Τᾶλογο τᾶλογο, καιρὸ μὴ χάνης,
νόταις 'στὸν σύμμαχο διπλαῖς νὰ κάνης...
τᾶλογο τᾶλογο... βάλτε του σέλα...
Ταχέρ ὀγρήγορα... με ποῖανει τρέλλα.

Χαζὸς μὴν κάθεσαι, βρέ διπλωμάτη,
ἄκου τῆς Κρήτης τὸ νταβατοῦρι,
κι' ἂν ἀξετιμωτὸ δεν εὖρης ἄτι
φέρτε μουλάρι, φέρτε γαϊδούρι.

Ὅχι... δεν φεύγω... μακριὰ ἡ φρίκη...
'Ἄλῆς καινούριος θέλω νὰ γίνω...
ὁς μου τσιμποῦκι, ὁς μου σαρίκι,
μὰ και μαστίχα φέρε νὰ πίνω.

Συλλαλητήρια βλέπω μεγάλα...
 εμπρός πεζούρα μου και σύ καθβάλα...
 σ' όλα τὰ τόπια βάλτε φωτιά,
 κόψετε μύτικις, γλώσσαις, αὐτιά.

Σκ. — Σήκω λοιπόν, Ἀλήπασσα, και βάλε τὸ φακίολι
 νὰ ὄῃς κι' αὐτὰ ποὺ γίνονται 'στοῦ Πατισάχ τὴν Πόλι.

Ἀλ. — Ταχὴρ, δὲν ἄκουσες και σὺ χαμπέρια θλιβερά
 πῶς ὁ Σουλτάνος ἔπαθε μεγάλη συμφορά,
 πῶς δὲν βιστοῦν τὰ κότσα του σὰν πρὶν γιὰ τὸ χαρέμι.

Κι' οὔτε κανεὶς Κισλάραγας σὰν πρῶτα δὲν τὸν τρέμει ;
 Σκ. — Κι' ἐγώ, Βεζύρη, τῆκουσα κι' ἔκλαψα τοῦ Προφήτη
 'στὰ μέλη τοῦ συμμάχου μας τὸ χέρι του νὰ βάλῃ,
 και νὰ τοῦ δώσῃ δύναμι νὰ πολεμῇ τὴν Κρήτη,
 ποὺ και τῶν δὴ ὁ μᾶς ἔκανε κουρκοῦτι τὸ κεφάλι.

Κι' ὁ Μουχαμέτης ἄκουσε κι' ἐμὲ τὸν Κορδονάτο,
 ποὺ λὲς Κορδοναρούμπαρας πῶς ἦταν Βουλευτής,
 και τοῦτο τοῦ Σουλτάνου μας τὸ ξαφνικὸ μαντάτο
 ἀμέσως ψέμμα τῶγαλε κι' ὁ Τούρκος Πρεσβευτής.

Ἀλ. — Ἀλλάχ Ἀλλάχ
 εἰβαλλάχ !

Τώρα ποὺ τοῦ συμμάχου μας βιστοῦν γερά τὰ κότσα
 κι' ἀπὸ χαρὰ Χανούμισαις πηδοῦν ὡς 'στὸ ταβάνι,
 φέρε, Ταχὴρ, ὀγρήγορα κατὰχρυση κηρότσα
 κι' ἔλα κοντά μου κάθισε σὲ τοῦτο τὸ ντιβάνι.

Σικτίρ συλλαλητήρια και Κρητικὰ σεκέτις,
 και γέμισε κρυστάλλινα ποτήρια μὲ σερμπέτις,
 και βγάλε τὰ σερβίτσια σου νὰ πιούμε και νὰ φαῖμε
 κι' ὅρσε 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ, 'στὸν κόσμο τὸν ἰνφάμε.

Σκ. — Τώρα ποὺ τοῦ συμμάχου μας βιστοῦν γερά τὰ κότσα
 ὅσο 'μπορεῖς, Βεζύρη μου, τοὺς μπαταξήδες κλώτσα.

Δεῖξε κάθε φωνακλᾶ,
 δεῖξε κάθε λαοπλάνου
 πῶς ἡ ρώμη τοῦ Σουλτάνου
 και σ' ἐμᾶς ἀντανακλᾶ.

Ἀλ. — Μὰ τώρα σὲ πικρακλῶ γιὰ κάνε μου τὴ χάρι
 κι' ἔβγα νὰ ὄῃς 'στοὺς οὐρανοὺς ἂν 'έγῃκε τὸ φεγγάρι.

Σκ. — Εἶναι θολό, Βεζύρη μου, και κόκκινο σὰν αἷμα.

Ἀλ. — Βλέπω, Ταχὴρ, μὲ λύπη μου πῶς εἶσαι φόβου θρέμμα.

Τόσον καιρὸ μὲ τὸν Ἀλῆ τὸν κόσμον ἀνατρέπεις
 κι' ἀκόμη δὲν 'συνείθισες τέτοια βαφὴ νὰ βλέπῃς ;

Ἀκόμη δὲν μ' ἐγνώρισες, δὲν ἔμαθες ἀκόμα

πῶς ἡ ζωὴ μου πόλεμος παντοτεινὸς ἐστάθη,

τὴ μία γιὰ τοὺς Τούσηδες, τὴν ἄλλη γιὰ τὸ κόμμα,

κι' ὅλοι μαζί μου 'χάσανε ταῦγά μὲ τὸ καλᾶθι.

Δὲν ἔμαθες πῶς μὲ ξυπνοῦν πολεμικαῖς τρουμπέταις,

πῶς ἡσυχ' ἡ φαλάκρα μου και μιά στιγμή δὲν στέκει,

και τοῦ Βεζύρη πρόσεχε μὴν πιάσῃ τῆς μπαρμπέταις,

γιατὶ σὲ τούταις κρύβεται φωτιά κι' ἀστροπελεῖ.

Πάντα μὲ βρόντους διάβειναν χειμῶνες καλοκαίρια,

νειάτα πολλὰ 'κουλούριασαν σὰν ναργιλέ μαρκοῦτσι,

κι' ἐγὼ τῆς δάφνης ἐκοβα και μὲ τὰ δὴ ὁ μου χέρι...

γιὰ δόξαις ἄλλο τίποτε, ἀλλὰ μὴ ἀλὸ κουκοῦτσι.

Ταχὴρ, Ταχὴρ, τί μὲ κυτᾶς χωρὶς νὰ βγάξῃς λέξι ;

κατακαυμένα νειάτα μου, καυμέν' ὀδονταῖξ !

Τί χρόνια ποὺ τὰ 'πέρασα μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ στόμα,

μὰ 'στοὺς καιροὺς τῆς δράσεως και τῆς ἐπιστρατείας

ἐσένα μὲ τὰ σπάργανα σὲ 'φάσκωναν ἀκόμα

τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς και τῆς διπλωματίας.

Τί χρόνια ποὺ 'περάσανε, μωρὲ συμπατριῶται !

τί θάρρος εἶχα τότε !...

πετσόκοβι τὰ χέρι μου μὲ κοφτερὸ λεπίδι

ὡς ποὺ νὰ 'πῆς κρεμμυδι.

Μὰ τώρα Τούρκικ' ἀντερὶχ φορῶ μαζί μὲ σένα

και κάνω 'μπρὸς 'στὸν Πατισάχ μετάνοιξις ὁλοένα,
 τώρα κι' ἐγὼ 'κρεμάστηκα 'στὰ γένειχ τοῦ Προφήτη
 κι' Ἀλήπασσας ἀνήμερος προβάλω γιὰ τὴν Κρήτη,
 τώρα μὲ νόταις μοναχὰ σαράφικαις θὰ δράσω,
 σῶσον ἐλέησον, Χαμίτ, και κόψε με ν' ἀγιάσω,
 κι' ἂν βγάλῃ γρὺ γιὰ Κρητικούς τὸ νηστικὸ μπουλούκι
 τσακίζω τὸ κεφάλι του μὲ τοῦτο τὸ τσιμποῦκι.

"Οχι !... δὲν φεύγω... μακράν μου τώρα
 τάτιχ τῆς μάχης και τὰ μαχαίρια...
 θέλω νὰ γίνω Χανούμ Θεδώρα,
 θέλω κηφάσια, θέλω μεντέρια.

Κανεὶς 'στὴν Κρήτη μὴ στείλῃ βόλι,
 θέλω σαλβάρι, θέλω φακίολι,
 θέλω γιασμᾶκι, θέλω πασοῦμι,
 θέλω νὰ τρώγω ραχὰτ λουκοῦμι.

Πήγαινε 'γρήγορα, Ταχὴρ, και φέρε τῆς Θεδώρας
 μπουγάτσα, σαπουνὶ χαλβά, μουχαλεμπὶ τῆς ὥρας.
 Ταχὴρ, ἀκούω γύρω μου ντουνιᾶς νὰ μακαρίζῃ
 και τοῦ 'δικοῦ μας Πατισάχ τὸν ταξειδιώτη Θρόνο,
 Ταχὴρ, ἐσθύσαν ἡ φωτιᾶς, ὁ στόλος δὲν καπνίζει,
 και τώρα τὰ τσιμποῦκια μας ἄς ἀνθρακεῦν μόνο.
 Ταχὴρ, πιλάφι φέρε μου, μὴ βγάλλῃς τσιμουδιά,
 Ταχὴρ, χιονάτοι 'βγήκαμε και μὲς 'στὴν Λειβαδιά,
 Ταχὴρ, 'νικήσαμε κι' ἐκεῖ... Ταχὴρ, παντοῦ μπουνάτσα...
 Ταχὴρ, 'στοὺς Φράγκους 'δώσαμε και μιά δευτέρα μπάτσα,
 Ταχὴρ, ὁ φίλος Βάρβογλης ἡμέρα μεσημέρι
 ἔπεσε ξάφνου κατὰ γῆς κι' ἐκτύπησε 'στὸ χέρι,
 Ταχὴρ, ἐν μέσῳ τῆς σφαγῆς, τοῦ τρόμου και τοῦ κτύπου
 και τὸ χαρτοφυλάκιον ἐπῆρα τοῦ Φιλίππου,
 Ταχὴρ μου, ταῖρι σὰν κι' ἐμᾶς 'στὸν κόσμο δὲν ἐβγήκε,
 Ταχὴρ μου, τὸν Ναθαναὴλ ὁ Φίλιππος εὗρηκε,
 Ταχὴρ, θαρρῶ πῶς 'πέρασε ὁ πυρετὸς κι' ἡ ἔρμη,
 Ταχὴρ, τραβῶ 'στὴν Κηφισσιὰ και τραβᾶ 'στὸ Πικέρι.
 Σκ. — Σὲ προσκυνῶ, Βεζύρη μου, και πάω και 'στὸ Στέμμα
 νὰ 'πῶ πῶς εἶναι ψέμμα

ἡ συμφορά τοῦ Πατισάχ, τοῦ μόνο μας φιλάτου,
 πρὸς ἡσυχίαν τῆς Αὐλῆς τοῦ Μεγαλειοτάτου.

Πετῶ μὲ τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ προσφιλοῦς ἀρρώστου

κι' ὑπὸ τὴν εὐδροσὸν σκιᾶν και τὴν ἀμφιλαφῇ

τῆς κραταιᾶς ἰσχύος του και τῆς δυνάμεώς του

ὁ θρίαμβος κι' ἐμοῦ και σοῦ χρυσὸς θ' ἀναγραφῇ,

και τὰ κεφάλια τῶν Κρητῶν σὰν πρῶτα θὰ 'συχᾶσιν

κι' ἡ κάσσαις τῶν παγκιέρηδων πεντάρια δὲν θὰ χάσουν.

Σὲ προσκυνῶ, Βεζύρη μου, μὲ τὸ πολὺ τόνόρε...

Ἀλ. — "Ωρα καλὴ σου, μπίρο μου, γραμματικέ μου, φέρε.

Τὴν «Σφύραν» τὴν αὐριανὴν καθεὶς ἄς ἀγοράσῃ
 κι' εἰκόνα κάθε Κρητικὸς 'ψηλὰ νὰ τὴν κομᾶσῃ,
 τῆς «Σφύρας» τῆς αὐριανῆς τὸ φύλλο τὸ βαρβᾶτο
 τσοῦζει, δαγκάνει, βρέμεται, κι' εἶναι φωτιά γεμάτο.

Ὁ Κάλφογλος κι' ὁ Μπάρας, ἐκδόται προσφιλεῖς,
 ἐκδίδουν τὸν «Ἀστέρα τὸν Ἀθηναϊκόν»
 μὲ κομψοτάτην ὕλην κι' εἰκόνας ἐντελεῖς,
 λαμπρύνοντες τὸν τύπον τὸν περιοδικόν.

Εἰς τοῦ Γεώργιου τοῦ Μπαλάσκα τὸ περίφημον Ραφεῖον
 ἀντικρὺ πρὸς τὸν μεγάλον Ἑθνικὸν Τυπογραφεῖον,
 πάντα χάρις και κομψότης, πάντα νέα φιγουρίνια,
 εἰλικρίνεια, ταχύτης, και πρὸ πάντων πρώτης φτήνεια.